Oláh András

tájékozódási pont

(B. E-nek)

rázártad a kocsiajtót a kezemre
ez még az az ősrégi fehér Lada volt
így kezdődött a legszebb kirándulásunk
a jobb kezem napokig használhatatlanná vált
simogatni sem tudtam vele
nemhogy sátrat verni
húszévesen persze fel se veszi az ember
örül a vízpartnak a fénynek
s az esőnek leginkább ami a sátorba visszakergeti
mert jó nomádnak lenni egymás karjaiban
befelé sikoltva öleltél
és számoltál minden szívdobbanást
évekig visszajártunk a Tiszához
míg avatatlan kezek ki nem ölték
onnan a titkos tájékozódási pontokat
mert nekünk az a botladozó gyökér
a homokzátony a félkarú fa jelentette
az alku nélküli csöndet
nézem a túlexponált képeket
s látom még fölszisszen benned
a féktelen kamasz és őrzi rendületlenül
a magára zárt álmokat

Oláh András (1959) költő, drámaíró. Mátészalkán él. Utóbbi kötete: *Idegen test* (2013).

távoli mese

ragaszkodtál hozzá hogy elkísérjelek
mintha féltél volna valamitől
persze tényleg féltél
hisz a temetés óta minden megváltozott
a lakás hangtalan volt és sötét
riadtan figyelted a bútorok
idegen tekintetét
az elhordott élet nehéz áporodott
szaga a mellkasodat szorította
minden úgy elvadult
az öreg Singer is bizalmatlan
kíváncsisággal gubbasztott a sarokban
sok apró elárvult kacat kereste a helyét
egy darabig tétován ácsorogtál a szoba közepén
tekinteteddel simogatva
a félhomályba szürkülő tárgyakat
hiába húztad szét a függönyt
az élet vissza már nem költözött
lehuppantál a hideg fotelbe és sírtál kicsit
majd szívedben új alkut kötve
magadhoz vettél pár apróságot
hogy végre rád nyissa fáradt szemét a múlt
s az időben elgémberedve kinyúljon érted és lássa
hogy szívedben még meleg maradt az ágya

egy mozdulatlan világ

az ötvenes évek elején Tolnából
az a fiatal srác csak haza akart
menni az anyját eltemetni
katona volt – Titótól őrizte a hazát –
a tiltást nem értette
víz felszínén küszködő bogár
próbált fönnmaradni
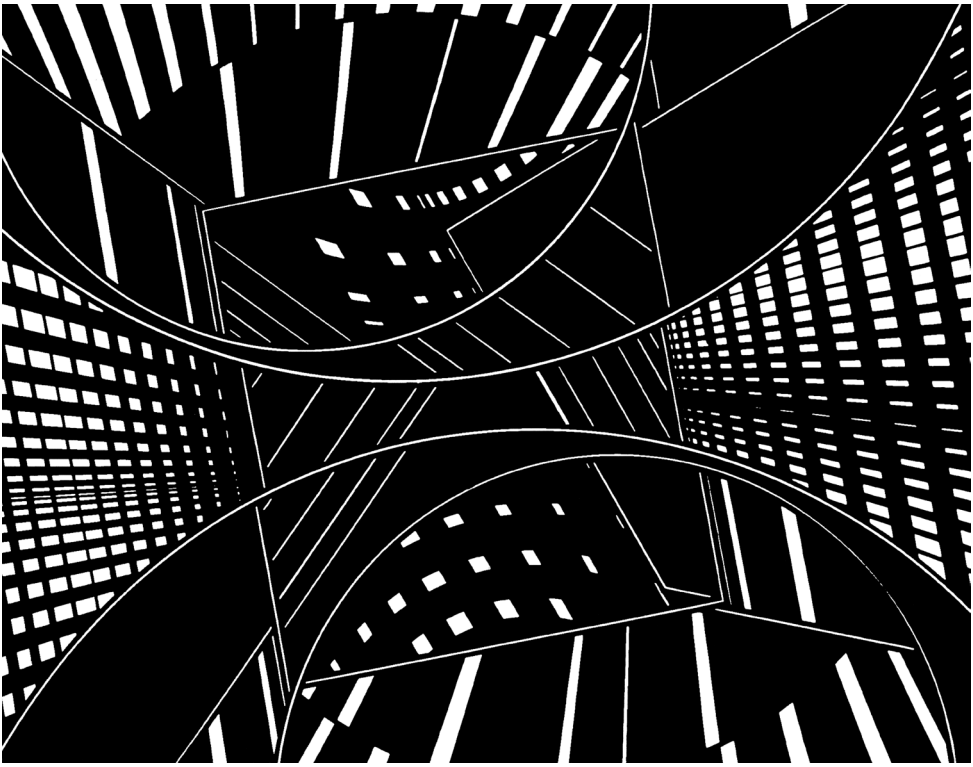
elindult hát haza a messzi Hajdúságba
szökevény lett vadásztak rá
és elfogták hamar
nyilvánosan megszégyenítették
s amikor szabadult már nem
emlékezett mit várt az élettől
nem kezdte újra a játék-háborút
a múlt hidege fertőzte-mérgezte lelkét
és esténként mikor sebezhetőbbekké váltak a fények
s keserűbb hullámzása volt a homoki bornak
vinnyogva átkozódva követelt
igazságot a védtelen holtnak
idegesen bámulták a kocsmapultnál
de csak legyintett rá a történelem
aztán eltűnt nem látták többé soha
remélték külföldre szökött
jóllehet minden másképpen történt